1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 KURUŞ

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 - 30 Temmuz 1942 - Sayı 1

LÜTFEN SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

Yazan: Welles — **Çeviren: Vahdet Gültekin**

— I —

Dünyanın en büyük şehri olan Everytovn'dayız. Göklere yükselen dağ gibi binalar arasında meydan kadar geniş caddeler, ova kadar büyük bir meydan var. Fakat caddeler iğne atsanız yere düşmiyecek kadar kalabalık; meydanda otomobiller otobüsler birbirine girmiş.

Bu bir bayram günü: Fakat halk, bayram sevincinden ziyade tehlikenin heyecanı içinde. Başımızı biraz yukarı kaldırırsak bunun sebebini anlarız:

Büyük binalardan birinin tepesinde bir gündelik gazetenin elektrikli ilânı, yanıp sönen ışıklarla son haberleri veriyor:

"Harp tehlikesi baş gösterdi.„

"Hava nazırlığı tehlikeyi bildiriyor ve herkesi seferberlik hazırlığına çağırıyor...„

Bu haberleri okuyan ahali bir an yerinde korku ile duraklıyor, sonra telâşla kalabalık arasından yol bulmıya çalışarak oraya buraya koşuşuyor.

Ne olacak? Kimse bilmiyor. Ne yapmak lâzım; hiç kimse kestiremiyor. Gönüllerde yalnız bir arzu var: Bu harp tehlikesi olmasaydı ne iyi olacaktı! Çünkü bugün Noel yortusu, herkes o geceyi eğlence ile geçirmiye hazırlanıyordu. Dükkânların vitrinleri yılbaşı hediyelerile dolu. Fakat bunlara dönüp bakan başlar başka düşüncelere dalıyor; gözler o güzel şeyleri göremiyecek kadar bulanık...

Akşama doğru gelen bir haber koca şehirde bir bomba gibi patladı:

"Harp başladı...„

Gazeteci çocuklar, ikinci baskıların en mühim haberlerini bağırarak koşuşuyorlar:

"Şiddetli çarpışmaları yazıyor!,

* * *

Dışarıda bütün bu gürültü patırdı devam ederken Harding, lâboratuarın sessiz bir köşesinde mikroskopun üzerine kapanmış, tetkiki ile meşguldü. Genç kimya talebesi, mektebinin kendisi için hakikî bir yuva olan bu köşesinde şimdiye kadar hayatının öyle mesut anlarını yaşamıştı ki! Kendisini bıraksalar saatlerce, hattâ günlerce, yemeden, içmeden bu lâboratuarda zevkli çalışmaları ile başbaşa kalabilirdi.

Gazetecinin, açık pencereden giren bu "Harp başladı!„ sesi üzerine Harding rüyadan uyanır gibi silkinerek doğruldu. Biran hareketsiz durarak gözlerini pencereye dikti, dışarısını dinledi. Gazetecinin sesi uzaklaşıyordu:

"Harp başladı... Harp başladı...„

Harding, arkasındaki kar gibi bembeyaz lâboratuar elbisesini çıkardı ve onu bir koltuğun üzerine fırlattı. Bu suretle sanki artık sulhü temsil eden bu beyaz şeyin yeri olmadığını anlatmak istiyordu.

Telâşla sokağa fırlıyan Harding biraz sonra şehrin uç semtlerinden birinde, tenha bir yolda ilerliyordu. Etrafta, bahçe veya tarlalar arasında tek tük evlere rast geliniyordu. Delikanlı, büyük yoldan bir patikaya saptı ve karşısındaki evin bahçe kapısından içeri girdi.

Evin alt katında, karanlık denecek kadar az aydınlanmış bir odasında, gazetesinin üzerine abanmış oturan John Cabal, Harding'i sakin bir halle karşıladı:

— Gel bakalım, dedi. Ne haber?

— Haber malûm. Harbin başladığını duvar duymaz hemen lâboratuardan fırladım sana geldim...

Cabal cevap vermedi, düşünceli bir halde başını tekrar gazetesine dikti. Harding de, masanın üzerinde duran diğer gazetelerin büyük harflerle yazılmış başlıklarına göz gezdirmeğe koyuldu.

Burası, etrafın velvelesinden henüz haberi yokmuş gibi, sükûnetine devam eden sessiz ve tam manasile bir çalışma odası idi ve şöminenin yanındaki bir pervane ile makine kalıbı buradaki genç adamın bir tayyareci olduğunu gösteriyordu.

Biran geçtikten sonra ikisi de başlarını gazeteden kaldırdılar ve birbirlerine bakıştılar.

Harding:

— Sen ne diyorsun, John? diye sordu.

John Cabal:

— Ne diyeyim, dedi, Avrupada harp başlamış işte.

— Sıra bize de gelecek...

— Gelebilir...

Bu sırada kapı açıldı, içeri ötekiler- biraz daha yaşlı bir adam girdi. Bu rdan neşeli idi de. Yüzünde geniş bir ssümle onları selâmladı ve mırıldan- türküsüne devam etti:

Çobanlar yayılıp gece yerlere
Sürülerine hep bakar dururlar...

Sonra bir kahkaha attı:

— Ne oluyor size böyle yahu! Gülüp esenize! Bu gece Noel!

Cabal cevap olarak masanın üzerin- gazeteyi gösterdi. Passworthy gazete- erden haberi olduğunu gösteren bir ketle başını salladı ve:

— Merak etmeyin, dedi. Engin denize r bir damla su ile kıyamet kopmaz. ku geçirmiş insanların ömrü uzun olur. rmayın, bu da geçer. Hem ben size şey söyliyeyim mi? Çok korkulan şey gelmez. Gazetelerin yazdıklarına bak- nn. Bu, halk hava tehlikesine ehem- t versin diye yapılıyor. Harp daha yolda iken kapımıza geldi demiyelim. şeyi biraz da iyi tarafından görmeli... Sonra tekrar türküsünü mırıldanmıya am etti ve odada dolaşmıya başladı. kiler yine meşele hakkında konuşmıya koyuldular. Posworthy onların yanında canı sıkılmış gibi, içeriki odaya geçti.

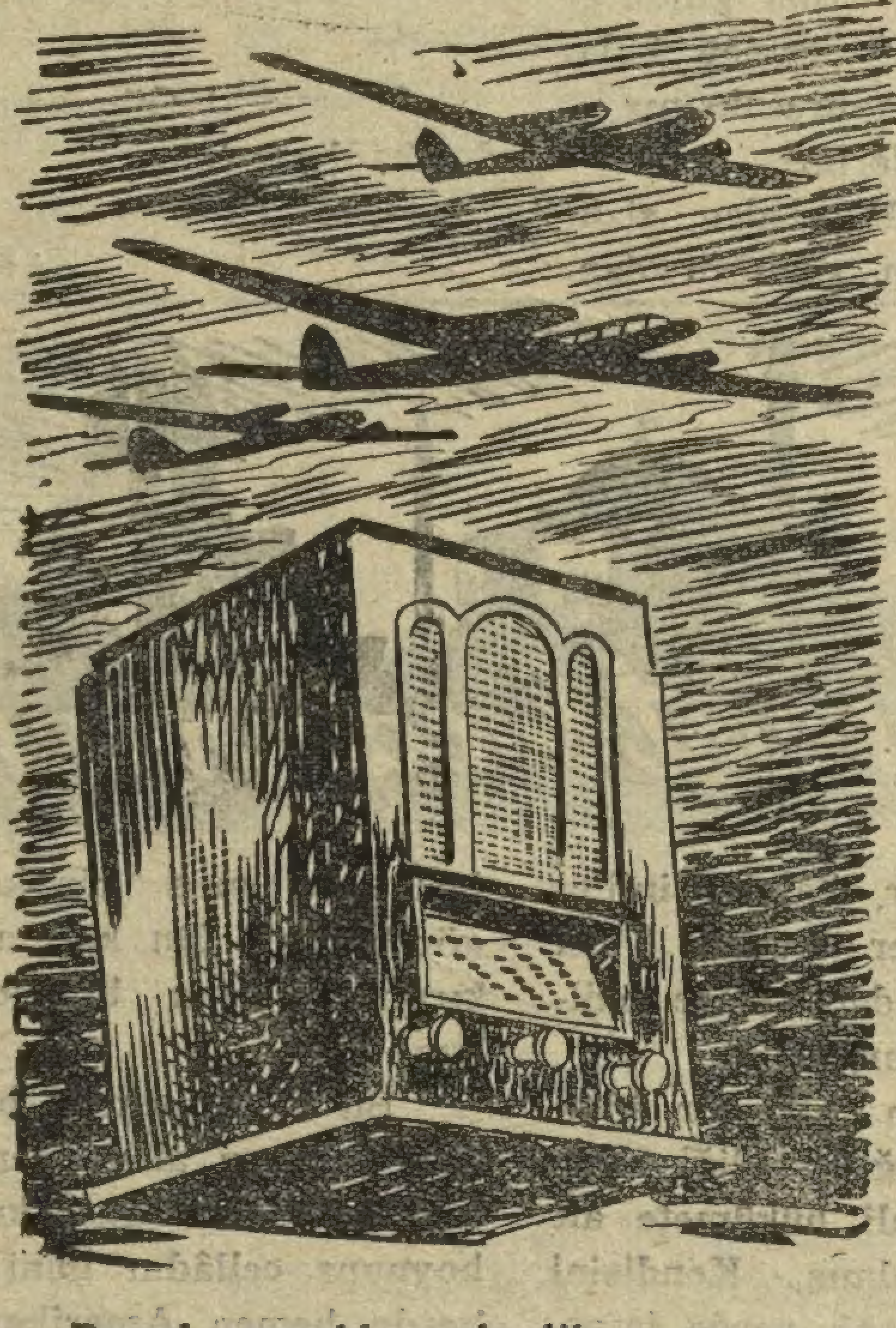

Burada, çocuklar askerlik oyunu oynuyorlardı. Horrie, babasını görünce, omuzundaki tahta tüfeğini düzeltti ve karşısında vaziyet aldı. Bu hal Posswothy'nin hoşuna gitti, fakat oğlunu şımartmak istemedi. Öteki çocukların oyununa baktı. Bunlardan Cabal'ın oğlu Timothy yere demiryallarını döşemiş, üzerinden tirenini geçirmeye uğraşıyordu. Oyununa o kadar dalmıştı ki, Passworthy'nin gelip başı ucuna dikildiğinin bile farkına varmadı. Bu sırada Horrie, diğer iki küçük çocuğu peşine takmış, davulunu çala çala, tüfeği omuzunda askerce yürümeğe başlamıştı. Yolunun üzerine çıkan raylara ayağı takıldı tireni devirdi. Bunun üzerine Timothy yerinden fırlıyarak üzerine atıldı.

Possworthy sulhçü rolünü kullanmak sırası geldiğini düşünerek çocukların arasına girdi ve onları ayırırken:

— Askerlik oyunu iyi amma, dedi, kavga yok ha bakayım! Askerler harbin önüne geçmek içindir, harp çıkarmak için değil...

*
* *

Bu güzel bir fikirdi; fakat dünya böyle düşünmüyordu. O anda harp hakikaten başlamıştı ve Passworthy ile arkadaşları bunu ilân eden top seslerini o gece, saat on ikide, çan sesleri arasında duydular.

— Daha var —

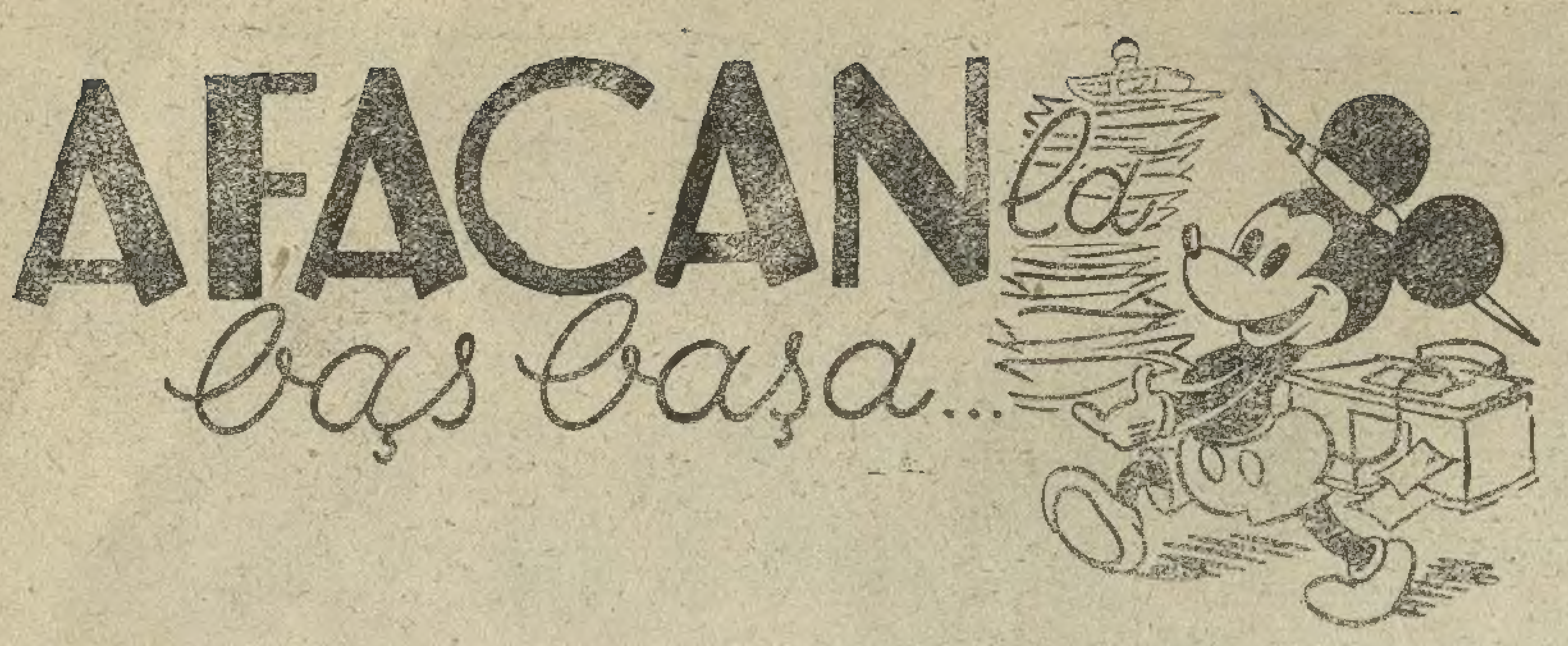

Seviğ kardeşlerim,

Şu Faruk Gürtunca amcamızın sürprizi hepinizi şaşırttı değil mi? Çocuk Sesi çıktığı zaman bütün arkadaşlardan öyle mektuplar almıştık ki hepsi de Çocuk Sesi'nin yanında Afacan'ı da görmek istiyorlardı.

19 mayıs bayram günü idi. Faruk Gürtunca beni yanına çağırdı:

— Afacan, dedi, matbuat umum müdürü Selim Sarper ağabeyinden bugün kâğıt müsaadesi geldi. Haydi, elini, kolunu sıva; Afacan'ı çıkarıyoruz.

— Sağ olsun var olsun.. Hele matbuat müşavirlerinden bize Tunanın güzel Türk havalarını radyoda dinlettiren ve Afacanın kâğıdına yardım eden Kemal Altınkaya ağabeyimize de binlerce teşekkürler dedim.

Işte seviğ kardeşlerim AAfacan'ınız kâğıdın yokluğu yüzünden birkaç zaman aranızdan kayıp olduktan sonra bugün yine tekrar sizin elinize kavuşuyor.

Bu yüzden AFACAN kendisini hasretle bekliyen kardeşlerinin yanına döndüğü için çok sevinmektedir. Ve bunu onuncu yılının sonunda, eylûl 29 da on birinci yılına başarken görmekle bahtiyar olacaktır.

AFACAN her dileklerinizin, isteklerinizin bir tablosudur. O, sahifeleri arasında, bütün arzularınıza bir ayna oldu. Ve bugün eskisinden daha modern, daha zengin resimlerle, yazılarla, romanlarla hikâyelerle süslenmiş olduğu halde çıkıyor.

Mandrak, Arslan Prens, Pamuk Prenses, Pilis Hafiyesi Diana, başlıca renkli, resimli yazılar Afacan'ı süslediği gibi zevkle okuyacağınız TARZAN'ın maceralarını da size sunmaktadır.

Bundan başka, Rıza Çavdarlı amcanızın tamamile orijinal, millî hayatımızdan, Türklükten bir parça olan Bağatur Batu Han romanı da hiçbir tarihçimizin yazmadığı, dikkat etmediği ve belki de bilmediği millî tarihin heyecanlı serüvenlerini size okutacak, sizi zevk içinde bırakacaktır.

AFACAN bunlardan başka size en güzel, en heyecanlı hikâyeleri vermekle de bir gurur duyar. Vahşi hayvanlara, hayata ait bu güzel hikâyeleri, resimlerile süslenmiş olduğu halde her zaman Afacanın sahifeleri arasında bulacaksınız.

Yine AFACAN'da bütün dünyanın en meraklı hallerini görecek ve okuyacaksınız. Sizi güldürei karikatürlerini her zaman bulacak, kahkahalar savuracaksınız.

Seviğ kardeşlerim!

Ben AFACAN, sizden, sizin ruhunuzdan, sizin varlığınızdan, sizin düşüncenizden bir parçayım. Sizi en iyi tanıyan ben olduğum için bütün dileklerinizi, siz istemeden sormadan sahifelerim arasına koyacağım. Ve modern bir çocuk gazetesinin eşsiz olduğunu daima da eşsiz kalacağını size bir daha göstermiş bulunacağım.

Günaydın kardeşlerim! Yine aranıza katıldım. Beni gördüğünüze siz ne kadar seviniyorsanız, ben de sizi tekrar gördüğüme o kadar seviniyorum.

Çıkacağım günü merakla soran ve beni her gün her bayide her kütüphanede arayan kardeşlerime çok teşeşkkür ederim! Artık merak etmeyiniz geldim, yanınızdayım.

Şimdi size bu çıkışımız şerefine bir armağanımızdan söz açacağım:

Afacan'ın yaşamasına, bu kâğıt buhranına, matbaa mürekkep ve klişe pahalılığına göğüs germesine yardım için arkadaşlatın da çalışmasını bekliyeceğim. Afacan'ı bilmiyen, tanımıyan arkadaşlarınıza gösteriniz. Hoşlarına giderse beş kişiyi eğer Afacan'a abone kaydettirirseniz size onları ne kadar müddetle kaydettiriyorsanız o kadar ay bedavadan abone kaydedereğiz.

Bir senelik abone 400 kuruş
Altı aylık abone 200 kuruş
Üç aylık abone 100 kuruştur.

Yani beş arkadaşını bir senelik kaydettiren, 400 kuruş kazanır, bir senelik bedava Afacan alır. Altı aylık yazdıranlar altı aylık meccanî abone üç ay yazdıranlar üç aylık meccanî abonemiz olurlar.

Günaydın! Günaydın. Günaydın kardeşlerim.

Sizin
AFACAN

MANÇURYADA:

Bilirsiniz ki Mançurya son zamanlara kadar Çinlilerin bir eyaleti idi. Sonra istiklâlini ilân etti ve ayrıldı. Mançuryalılar, Türk neslindendirler.

Buranın yeni imparatoru, Mançu sülâlesinden, Çinin son imparatoru Ku-yi'dir. Bunun sülâlesi Çinlileri tamam üç yüz sene idare etmiştir. Zaten Çinliler hemen hemen her zaman Türk hakanları tarafından idare edilmeğe alışmışlardır.

Yeni hakanın eski bir âdeti yeniden yaşatmağı istediği anlaşılmıştır. Bir vali hükûmete ait olan parayı çalmış. Kendisini mahkemeye verecek yerde imparator hemen kıymetli güzel taşlarla süslenmiş bir kutuyu ona göndermiş. Bu kutunun içinde kırmızı ipekten bir kordon varmış!

Bu ne demektir biliyor musunuz? Bunu alan hemen asılacak demektir. Fakat kurnaz vali boynuna cellâdın ipini geçirecek yerde hemen Amerikaya kaçmış ve orada kıymetli kutuyu büyük bir para ile satarak rahat ra[illegible] yaşamağa bşlmış!..

Acaba imparator bir daha [illegible]lacak olanlara bunları gönde[illegible] mi?.

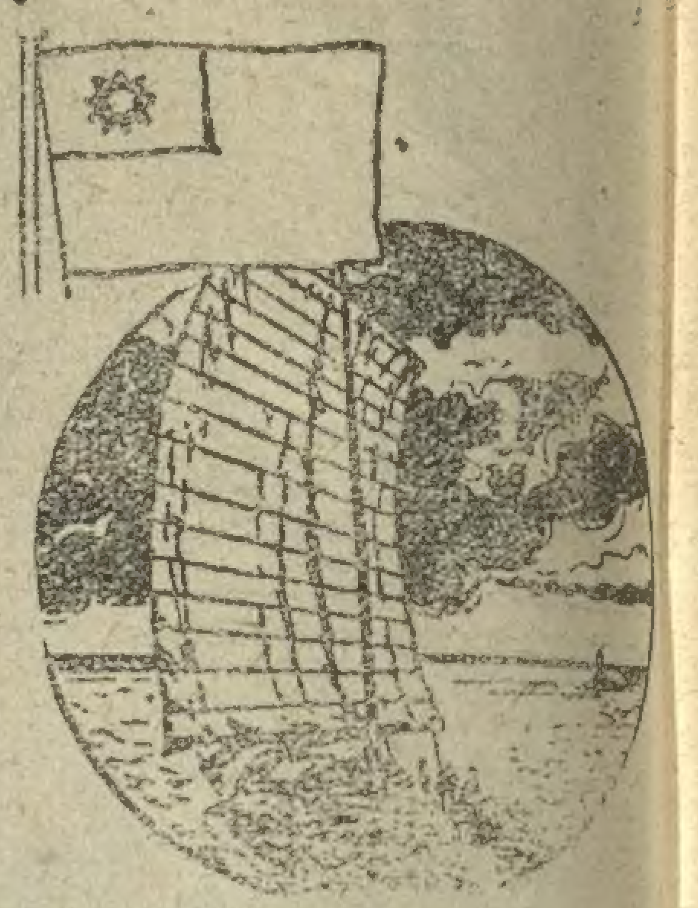

TÜRK GEMİCİLERİ DÜNYAYI NASIL DOLAŞMIŞLAR?

Bugün Çinlilerin Türklerd[illegible] alıp benimsedikleri kayıklar[illegible] gezmeğe korkanlar, bilmezler [illegible] bu kayıklarla Türkler, binle[illegible] sene evvel Sibiryanın şark ta[illegible]larından kalkarak dünyanın öb[illegible] uçlarına kadar gidiyorlardı. B[illegible]ların bu seyahat işlerine (Fili[illegible] adalarında) hattâ (Meksika) [illegible] bugün rast gelinmektedir.

Bu kayıklarla uzun denizle[illegible] geçilip geçilemiyeceğini son [illegible]manlarda tecrübe etmişlerd[illegible] Bishop ismindeki bir Frans[illegible] Sanghaydan kalkarak bu kay[illegible] ile Fransaya dönmek istemişti[illegible]

1926 da da İsveçli kapt[illegible] Ward bu kayıklarla Hong-Ko[illegible]dan (Yokohama) ya gelmiş o[illegible]dan da (San Fransisko) ya ge[illegible]miştir.

Şimdi tecrübe edilen bu iş[illegible]ri o zamanlar Türkler her g[illegible] yapıyorlar, dünyayı geçiyorlar[illegible] İşte şu gördüğünüz kayıklarla [illegible] Cedlerimiz ne büyük adamlarm[illegible]

— İşte bu, benim son vu[illegible] duğumun bir hatırası :
— galiba kardeşimden sonra ben de hatıranıza geçeceğim

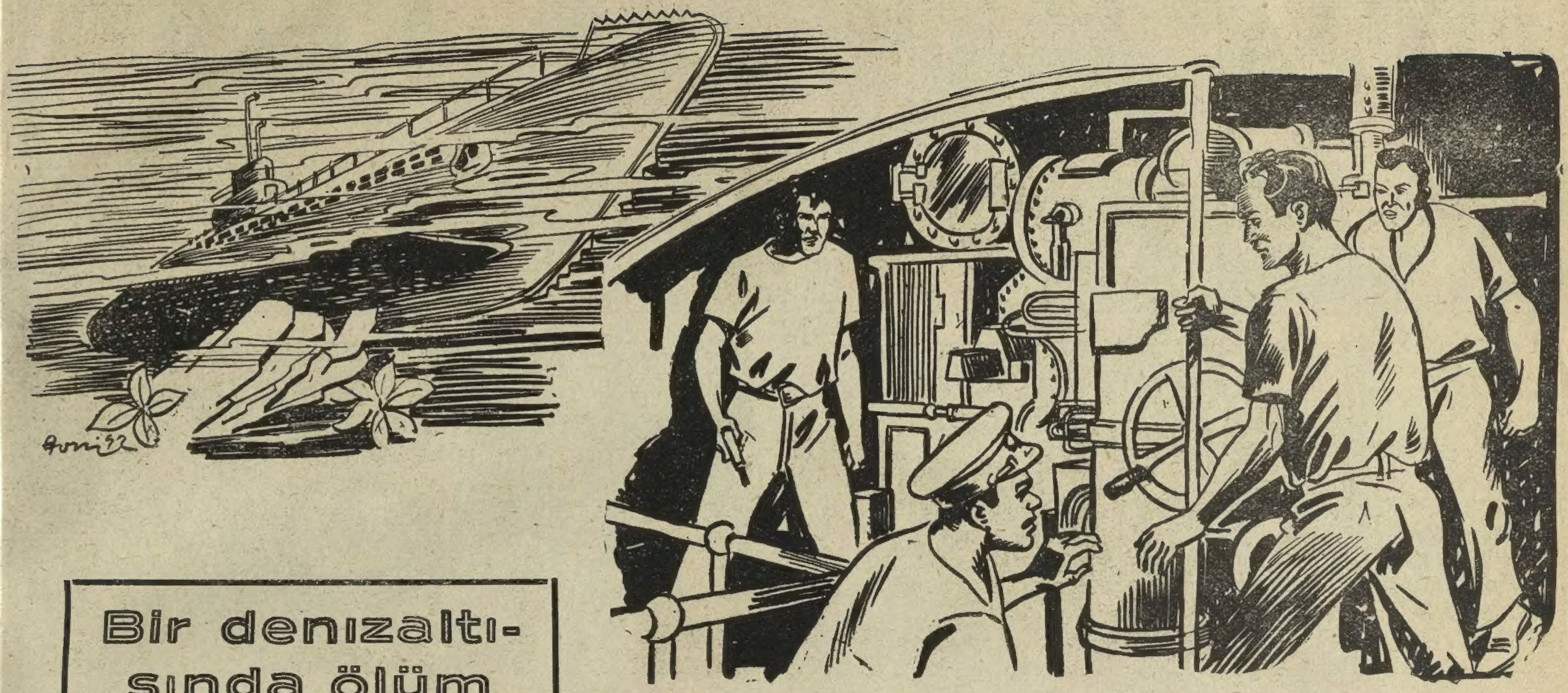

Bir denizaltısında ölüm

— Kumandana haber verin! Yükselme çarkı işlemiyor..

Bunu bağıran geminin çarkçı başısı idi. Dalan denizaltısını çıkarmak için bütün kuvvetini sarfediyordu. Fakat yapacak hiç bir şey yoktu. En önemli bir âletin yerinde yeller esiyordu.

Çarkçı subayı, bir hainlik eseri olan bir âletin çalındığının farkına vardığı zaman, kumandan da yanına gelmiş bulunuyordu. Kumandan heyecandan titreyen sesiyle sordu:

— Ne oldu?

Hâlâ bir çare bulmıya çalışan çarkçı subayı ümitsiz bir ses ile cevap verdi:

— Yükselme âletlerinden bir parça çalmışlar!..

Genç kumandan daha helecanlı bir ses ile bağırdı:

— Demek ki bir daha suyun üstüne çıkamıyacağız?..

— Zannediyorum. Fakat tehlikeden kurtulmak için bütün kuvvetimi sarfediyorum.

Soğuk kanlılıklarını kaybetmemiş oldukları halde heyecanla çalışıyorlardı. Türk donanmasının kıymetli bir parçası batıyor, otuzdan fazla Türk eri, sevdikleri denizaltılarını kendilerine bir mezar yapmak üzere bulunuyorlardı.

Gemide çoktan dudaklar gülmemiye, her baş müteessir düşünmiye başlamıştı. Vatanın bu fedakâr evlâtlarının gözleri önünde anaları, babaları, kadınları, çocukları dolaşıyor; onları göremeden ölmek hasreti kalplerini sızlatıyordu. Çoktan hava bunaltıcı bir sıkıntı göstermiye yüz tutmuştu. Kumandan bir taraftan çarkçı subayı ile çalışırken diğer taraftan da:

— İhtiyat hava depolarını yavaş yavaş açın! Sakın havayı israf etmeyin!

Diye bağırıyordu. Bir nefes hava; dünyanın bütün zenginliği ile değişilecek bir değerdeydi. Bir nefes hava; biraz daha hayat verecek, en tehlikeli zamanların içinde beklenen ümitler doğurtacaktı. Bir nefes hava; ölürken bükülen dudakları, yeni bir hayal ile süsliyerek güldürtecekti.

Felâket açık ve kat'î idi. Bunu artık gemideki erlerden saklamıya lüzum yoktu. Şimdi kumandan hepsini etrafına toplamış, müthiş ölümün yaklaşıp geldiğini bildirmişti.

Saatler geçiyor, gemiyi tekrar su üstüne çıkarmak için sarfedilen emekler boş yere gidiyor, kuvvetler boşyere tüketiliyordu.

— Hava!.. Hava!..

Hemen herkes gelmiyen ve kendilerinden kaçan bu parasız varlığı aramıya, çağırmaya başlamıştı! Havasızlığın kararttığı yüzleri, şimdi tanımaya imkân yoktu. İki er çıldırmış, ağızları köpük içinde:

— Hava!.. Hava!..

Diye ölmüşlerdi. Çarkçı subayı, düştüğü fotöyün üstünde biraz kımıldanır gibi oldu:

— Kumandan, dedi. Kaç kulaç derinlikteyiz?

— Altmış...

— Yazık, suya atılıp çıkamıyacağız.

Hakları vardı. Beş on metre derinlikte olsalardı, kurtulma deliklerinden birer birer suya fırlarlar, kurtulurlardı. 60 metre derinlik bu... Bu derinlikte insan suyun kuvvetli sıkıştırmasına dayanamaz, kanı fışkırır, kemikleri çatlar, kırılırdı.

— Hava!.. Hava!.. Kumandan hava!..

Fakat onlar, bu havayı nereden bulacak, nereden getirecekti? Denizin altında onu bulup getirmek imkânı olabilir miydi?

Cesur subay, son gayretle doğruldu!

— Ölüm! Ölüyoruz!.

Diye bağırdı. Ve sonra biraz ilerde sarılı duran şanlı Türk bayrağına doğru koştu. Bayrağı çıkardı. Havasızlıktan kurumuş, köpürmüş ağzını onun üzerine götürdü.

— Ölürken de vatanı ve bayrağı unutmıyalım!

Herkes başını önüne eğdi.

Şimdi herşey bitmiş, sıra birbirleriyle helâllaşmıya kalmıştı. Kumandanın:

— Hakkınızı helâl edin!

Sözüne hep bir ağızdan cevap verdiler:

— Helâl olsun!. Siz de helâl edin!..

— Helâl olsun!..

Bundan sonra gözler, hâlâ kumandanın elinde tuttuğu, şanlı bayrağa bakarken, bir daha açılmamak üzere birer birer kapanmıya başlamışlardı. Artık gemide tek bir kişi yaşıyordu. O da kumandandı.

Cesur subay bir gayret ile elinde tuttuğu bayrağı, vazife şehitlerinin üzerine serdi. Bu onun son işi, son hareketi olmuştu. Nihayet o da yere düştü. Ölüm bu cesur subayın da yakasından tutmayı unutmadı...

Bu vazife şehitlerini unutmıyalım! Daima bu manzarayı hatırlıyalım. Ve diyelim ki onlar ölürken de vatanı ve bayrağı unutmadılar! Ölürken de onların dudaklarını ümitsizlikler içinde güldüren bu şanlı sancak olmuştu...

— Nasıl! bu et koyun eti mi?
— Hayır çobanın eti!...

DİYANA
GİZLİ POLİS
TAHAF ŞEY, MİLYONER MORGANDAN, BİR TELGRAF... « BU AKŞAM BENİ GÖRMEĞE GELE BİLİR MİSİNİZ? »
ŞİMDİDE BİR TELEFON!. GECENİN BU VAKTİNDE BENİ KİM ÇAĞIRABİLİR?
ALLO. MATMAZEL DİYANA SİZ MİSİNİZ?. MÜSYÜ MORGANDAN BİR TEL. ALDINIZ MI? SAKIN GİTMEYİNİZ!...
?
BU ESRARENGİZ HABER DİYANAYI DÜŞÜNDÜRDÜ. BU HABERİ VEREN KİMSE NASIL OLUPTA M. MORGANIN KENDİSİNİ YARDIMA ÇAGIRDIĞINI ÇARÇABUK ÖĞRENEBİLMİŞTİ?..
BU MECHUL KİMSE BENİM M. MORGANA GİTMEMDEN ÇEKİNİYOR?...
BU BENİM HAYATIMI DÜŞÜNEREK BU TELEFONU YAPMADI. BENİM ORAYA GİTMEMDEN ŞAHSI MENFAATİ OLACAK.
ADAM SENDE, M. MORGANIN NE İSTEDİĞİNİ ANLAYACAGIM.
TAKSİ!
BUYURUNUZ MATMAZEL... NEREYE?
TEŞEKKÜR EDERİM. ÖYLE HALLER VAR Kİ HER TAKSİYE BİNMEK DOĞRU OLMAZ.
İŞTE BELÂ.. BEŞYÜZ FRANGI KAYBETTİK. RENGİNİ BİLE GÖREMİYECEĞİN. KÜÇÜK AHMAK DEGİL
DİYANA BAŞKA BİR TAKSİ ALDIĞI ZAMAN..
M. MOROGANA MATMADİYANANIN GELDİĞİNİ SÖYLEYİNİZ
BUYURUNUZ HEMEN KENDİSİNE HABER VERECEĞİM.
BİRAZ KÜTÜPHANEDE İSTİRAHAT EDİNİZ. BİR DAKİKA SONRA GELECEK.
BU KİTAPLAR NE NADİR ESKİ KİTAPLAR ÇOK FAYDALI ŞEYLER... HER HALDE M. MORGAN KOLLEKSİYON YAPIYOR VE OKUYOR.
BÜTÜN BU KİTALAR AYNI ŞEYDEN BAHSEDİYOR ŞAŞILACAK ŞEY... YILANLAR, KURTLAR!...
BU SAATTE RAHAT OLARAK GELİŞİNİZE TEŞEKKÜR EDRİ FAKAT BUNA MECBURİYET VARD.
EVET ALDIĞIM BİR TELEFON BENİ BURAYA GELMEK ZORUNDA BIRAKTI.
BU NASIL OLA BİLİR?
EVET SİZİN TELGRAFINIZI ALDIĞIMDA TELEFONLA GELMEMEM NASİHAT OLUNDU
HEY ALLAHIM ACABA KİM HATIRALARIMIN İZHARINA MANİ OLMAK İSTİYOR.
SIKINTINIZIN SEBEBİNİ SÖYLER MİSİNİZ?
MATMAZEL DİYANA... FEVKALADE HALLERDEYİM HİÇ KİMSEYEYE SİZİ DAVET ETTİĞİMİ SÖYLEMEMİŞTİM!
!
EVET SÖYLEMEYEBİLİRSİNZ.... FAKAT TELGRAFI POSTAYA BİRİSİ İLE GÖNDERDİNİZ DEGİL Mİ?
HAYIR BİZZAT KENDİM GÖTÜRDÜM.
BUNLARI ŞİMİLİK BIRAKALIM: BENİ NEYE ÇAĞIRDIĞINIZI SÖYLEMEDİNİZ..
EVET BEN DE SİZE ANLATMANIN YOLLARIN ARAYORDUM.
O KADAR CESUR O KADAR İYİ GÖREREK HAREKET ETTİNİZ Kİ, TAHAF BİR İŞTE BANA YARDIM EDECEĞİNİZDEN EMİNİM.
?
MATMAZEL DİYANA BÜTÜN HAYATIMDA TARİH İLE EĞLENDİM YALNIZ KIRK SENE EVVEL ÖLEN BİR ADAMA BU SIRRIMI VERMİŞTİM.
!
MÜSADE EDİNİZ DE ANLATAYIM. BUNDAN KIRK SENE EVVEL AFRİKANIN CENUBUNDA ELMASLAR ÜLKESİNDE KİMBERLEY DE İDİK..
BİR DAKİKA M. MORGAN ZAN EDERİM KAPIDAN DİNLEYORLAR...
?
ARKASI VAR

PAMUK PRENSES İLE SEVİMLİ PRENS

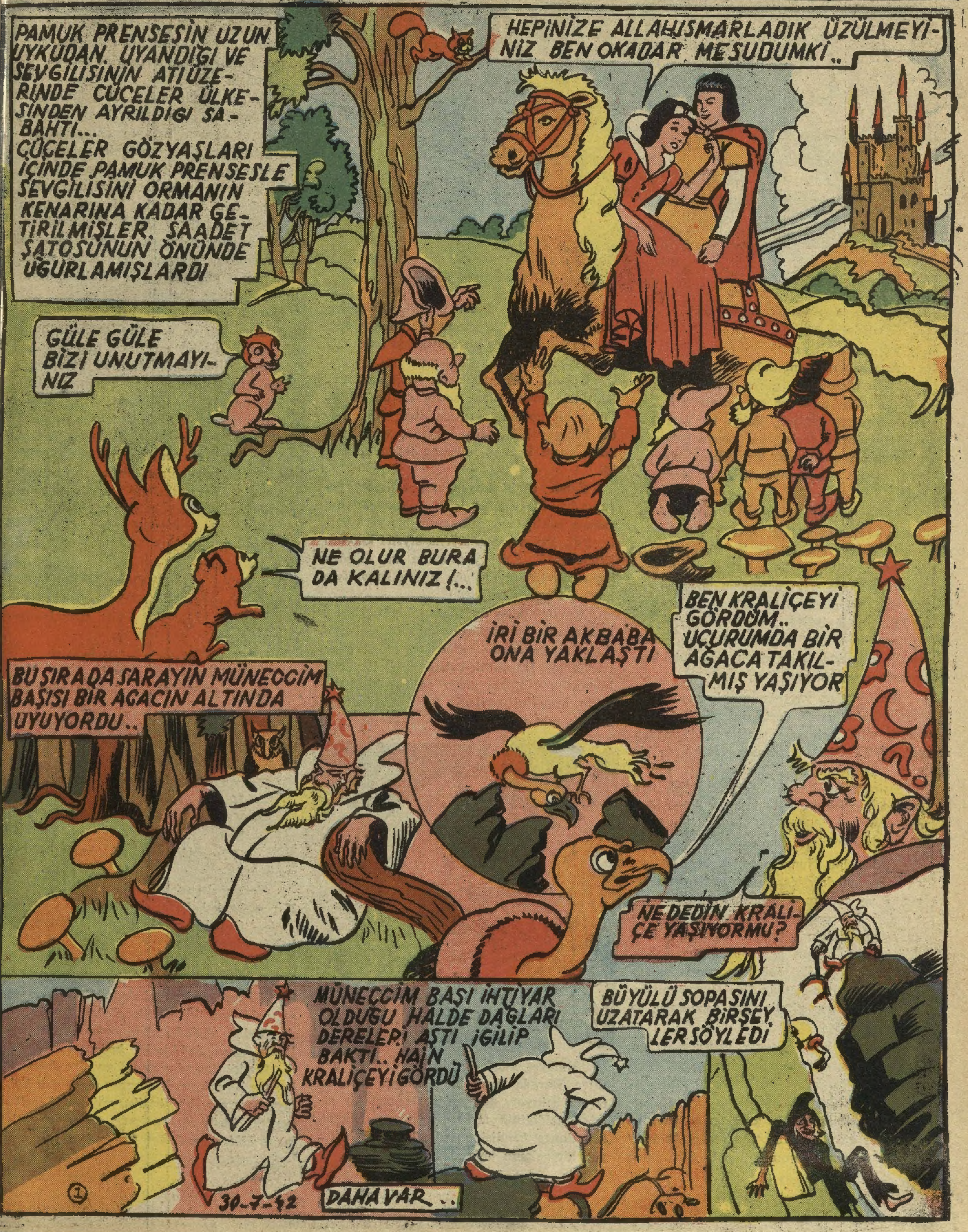

Ana aslanın ismi Sabordu. Sabor kendisine ev hizmetini gören ininin önünde, güneşin altıa uzanmış yatıyordu. Gözleri yarım açılmış gibiydi. Fakat bu yarı kapalı gibi duran gözler, her tarafa bakmakta, oynıyan çocuğuna, bir yerden bir fenalık gelip gelemiyeceğini araştırmaktaydı.

Sabor bir günde üç evlât dünyaya getirmişti. Bunların ikisi dişi birisi de erkekti. Tıpkı çocukların babaları babaaslan Numa gibi, o da evlâtlarını pek kıskanırdı. Fakat hain havaların bozması, avın bulunmaması, baba aslanış şaşırtmış, evlâtlarını lâyikiyle besliyememişti. İki dişi yavru ölmüş, en kuvvetli olan erkek evlâdı kalmıştı. O da şimdi annesinin karşısında oynuyordu.

Sabor ölen yavrularının karşısında uzun müddet dertli dertli inlemişti. Onları tekrar diriltmek için saatlerce durmadan yalamıştı. Fakât bu cansız yavruların bir daha dirilmiyeceklerini anladıktan sonra, vahşi kalbi artık sadece erkek evlâdı için atmıya başlamıştı. İşte bundan Sabor daima yavrusuna dikkat ediyor, ona bir fenalık gelmemesine bakıyordu.

Babaaslan Numa orada yoktu. İki gece önce, avladığı bir geyiği, sırtlayınca karısına ve çocuğuna yedirmek için ine getirmişti. Bir gece evvel de tekrar yeni bir av avlamak için gitmiş, fakat bir daha dönmemişti. Onu bekliyen karısı Sabor, bütün iştihası ile önünden geçen avlara bakıyor, fakat o getirir diye yavrusunu bırakıp avlanmıya gitmiyordu. Ama karnı da çok acıkmıştı.

Bundan başka sevgili yavrusu da açtı. İşte o sırada önünden bir yaban eşeği geçti. Uyur gözleri büsbütün parladı. Bir atlamak, işi bitiriverecekti.

Birdenbire keskin kulaklarına uzaktan hafif bir gürültü geldi. "Bu nedir? Acaba?" Sabor hemen başını kaldırdı Süt emen çocuğunu inine soktu. Dikktle dinlemiye başladı. Bu gürültü kendisini rahatsız ediyor, kalbinde yakın bir tehlikenin bulunduğu hissini uyandırıyordu.

Gürültü ile karışık bir vızıldama kulaklarına geldi. Biraz sonra da bu gürültünün bir kokusu burnuna ilişti. Ah... Artık her şey belli idi. İnsanlar vardı. Bu koku adam kokusu, düşman insan kokusu idi

Sabor asabî kuyruğunu sallıyor, vuruyordu. Mağaranın içine sakladığı yavrusuna baktı. Onu daha emin bir yere yerleştirdi. Yavaş yavaş sıyrıla sıyrıla kapının önüne geldi. Son yavrusunu da elinden kaçırmak istemiyor, onu bütün kuvvetiyle müdafaa etmek istiyordu..

Yavru arslan da anası gibiydi. Ensesi üzerindeki top saçlarını kabartmış, beyaz dişlerini gıcırdata gıcırdata göstermiye başıamıştı. Bu çocuk kabadayının hali çok komikti. Nihayet anası oğluna kendisini takip etmesini söyledi. Bu halde sürüne sürüne çıktlar.

Nihayet küçücük bir meydancığa geldiler. Burada siyah bir savaşçı duruyor, etrafa bakıyor, dinliyordu. Hemen bir aslanın geldiğinin farkına varmıştı. Dikkatle bakınca kendisine atılmak üzere bekliyen bir aslanın bulunduğunu gördü.

Kurtulması için bir ağaca tırmanması lâzımdı. Fakat yakında da bir ağaç yoktu. Beş altı saniye içinde bunu yapamazdı. Son bir çare kalıyordu. Kendisine hücum eden aslanın vücudüne mızrağını olanca kuvvetiyle saplamak... O da öyle yaptı. Mızrak aslanın kalbinden girdi. Fakat dişi aslan ölmeden evvel bir daha son gayretiyle kendi katilinin üzerine atıldı. Onu boğazladı.

— Küçük öksüz aslan, ot yığınlarının üzerine oturmuş, bu acıklı hale bakıyordu. Sonra hemen fırlayıp annesinin yanına gitti. Onun her zamanki yalamalarını tekrar görmek, tekrar tatmak istedi. Fakat bu sefer annesinin iri vücudü sessiz ve hareketsiz duruyordu. Ne yalayan, ne de okşayan vardır. Şimdi küçük öksüz, kendi annesini yalıyordu! Anne hâlâ kımıldamıyordu. Nihayet yalamaktan yorulmuş, başını annesinin ölü vücuüne dayayarak oyumaya başladı.

İşte Tarzan inu bu halde buldu. Tarzan karısı Jan ve çocuğu Korak ile beraber, esrarengiz bir memleket olan Pal -ul-Don'dan geliyorlardı. Burada öyle serüvenler görmüşlerdi ki, az kalsın her üçünün hayatı birden gidecekti.

Bunların geldiğini işitir işitmez, küçük öksüz aslan uyandı. Kabardı. Ve kızgın bir kedi gibi mırlamıya başladı. Bu heybetli haliyle onları korkutacağını zannediyordu. Yavru aslanı görür görmez, vahşî ormanlar hâkiminin karısı bağırdı:

— Zavallı yavrucak!

Daha ilk bakışta burada geçen facianın ne olduğunu anlayıvermişti. Küçük aslana doğru yürüdü. Onun bırakıp kaçacağını zannediyorlu. Fakat öksüz aslan daha ziyade kabarmış, âdeta tırmalamıya hazırlanmıştı.

O zaman Tarzanın karısı Jan:

— Bu öksüz çok cesur!

Diye bağırdı. Korak hemen söze karıştı:

— Güzel bir aslan olacak! Yazık ki talii yok!.. Kendisini emziren anası ölmüş! O da açlığından ölecek!..

Tarzan cevap verdi:

— Hayır!..

— Ya!.. Öyleyse onu kim emzirecek?.

— Ben...

— Onu evlât diye mi almak istiyorsunuz?..

Tarzan başını eğmekle cevap verdi. Karısı kahkahalarla gülüyordu.

— O halde siz Numanın oğlunun babası olacaksınız...

Tarzan da güldü. Fakat gözleri yavru aslanın üzerine dikilmişti Elini uzatınca küçüğü ensesinden yakaladı. Ve ona onun anlıyabileceği bir dil ile söylenmiye başladı. Neler söyledi bilmiyoruz. Fakat aslancık onun dediklerini hemen anlayıverdi. Çünkü tırmalamayı, sıyrılıp kaçmak istemeyi bırakıverdi. Tarzan artık onu kolları arasında bir beşikteymiş gibi sallıyordu. Küçük de korkuyu unutmus, tatlı bir şekilde Ron, Ron diye mırıldanmıya başlamıştı.

— Arkası var —

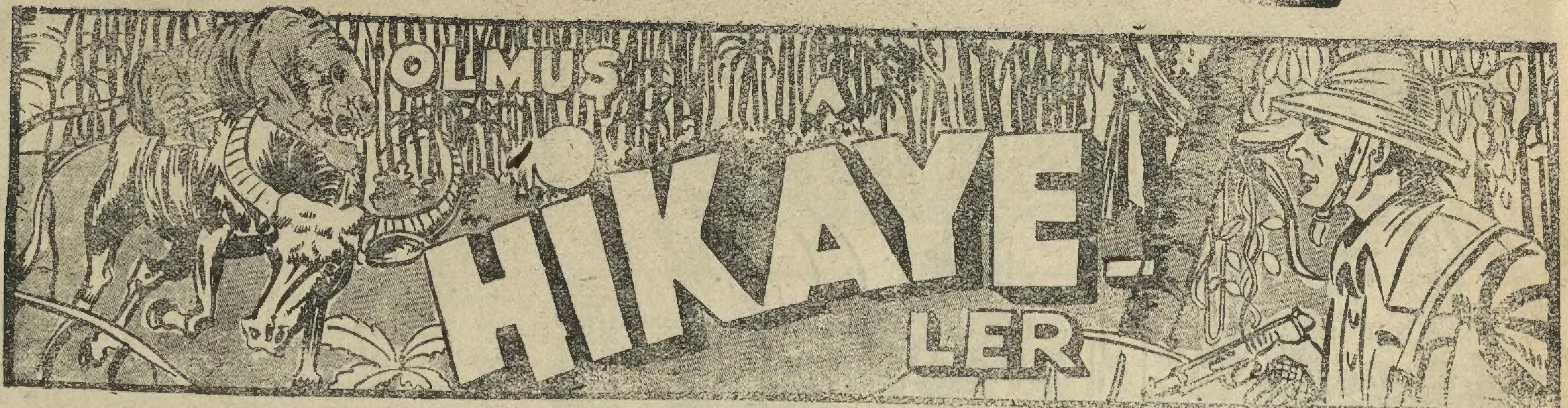

İki yüz tonluk yelken gemisi, bir türlü demirini alıp gidemiyordu. Geminin kaptanı hiddetli hiddetli bağırdı:

— Bu lânet demire de ne oldu? Neye çıkmıyor?.. Yoksa bir çukurda kayalara mı takıldı?..

Gemi Antil denizindeki Tartuk adasına geleli iki gün olmuştu. Korsanların büyük hazinelerinin saklı olduğu bu meşhur adayı kaptan kendi adamlarına göstermek istemişti.

Şimdi de kalkacaklardı. Fakat demir alınamıyordu. Her tehlikeye herkesten önce atılmayı âdet edinmiş olan geminin kaptanı Kerentrek şimdi de atılmaktan geri kalmadı:

— Şu hınzır demirin ne olduğunu kendim dalıp göreceğim. Ben buradaki köpek balıklarını tanırım! Dedi.

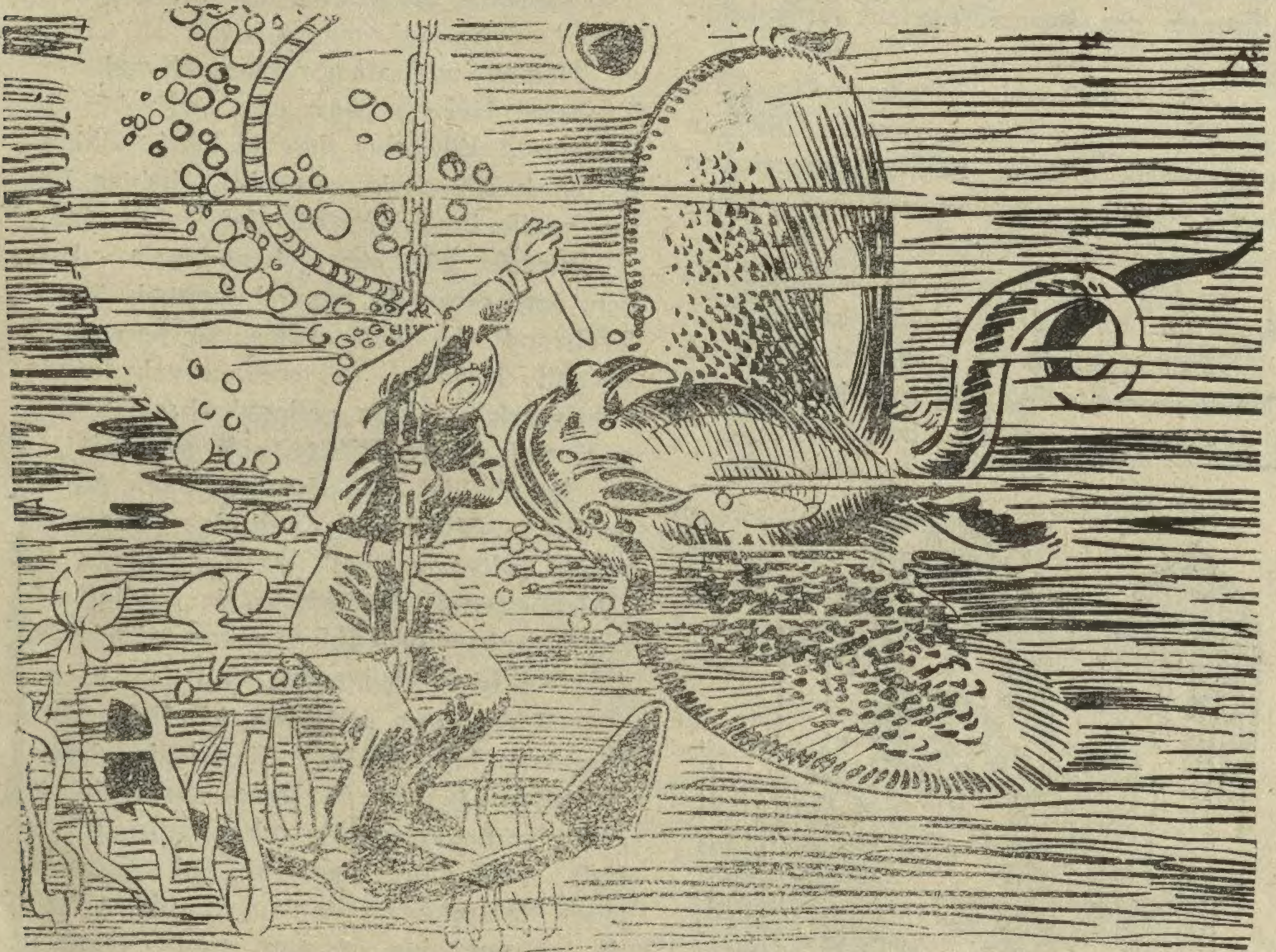

O, hiç de yalan söylemiyordu. Bundan on sene önce iri bir köpek balığı ile suyun içinde boğuşmuştu. Müthiş düşmanından onun tâ kalbine hançerini sokmakla kurtulabilmişti.

Kaptan rahat rahat dalgıç elbisesini giyindi. Hava verecek ve kendisini yukarıya çekecek dolabın dört adamını gözü önünde yerleştirdi. Kafasına da önü cam olan maskeyi geçirdikten sonra, gemicilerden birisi beline keskin hançerini bağladı.

Kaptanın indiği su on beş metre derinlikte idi. Durmadan indiği halde dibi bulamıyordu. Denizin açık mavi bir rengi vardı. Haritalarda gösterildiğine bakılırsa denizin dibi çok iyi olacaktı. Kumluktu. Bazı kayalar da tesadüfle öteye beriye atılmış gibiydi. Kaptan:

— Bizim demir bu kayalardan birine yapışmış olacak!.. Hah işte buldum! Dedi.

Ve hemen düzeltmiye başladı. İşte tam bu sırada karşısında, bilmediği ve görmediği müthiş bir canavar belirdi. İki tarafında yüzgeç gibi şeyler vardı ki genişliği ve uzunluğu aşağı yukarı bir yatak çarşafı kadardı.

Kaptan o zaman, kendisine bir çok defalar anlatılan "Şeytan balığı" hikâyesini hatırladı.

Kaptandan bir işaret alamıyan yukardakiler bu sırada ipi çekerek ne olduğunu anlamak istemişlerdi. O yukardakilerini sıkıntıdan kurtarmak için ipi hafifçe çekmekle cevap verdi. Bu her şeyin yolunda gittiğine dair bir işaretti.

Kaptanın ilk işi önündeki kayayı kendisine bir siper edinmek oldu. Bu bir metre yüksekliğindeki kaya tam bir siper vazifesi görebilecek biçimdeydi.

Şeytan balığı çekilir gibi bir durum aldı. Kaptan da hançerini çekmiş bekliyordu. Böylece avcısını aldatmak istemişti. Fakat kurt gemicide hiç de yaş tahtaya basacak hal yoktu. Yerinden kımıldamadan bekledi.

Sabırsız balık bu sefer yeniden kayanın yanına geldi. Kaptan bu hayvanın çok ağır balık olduğunu ve çok ağır döndüğünü biliyordu. Kaptan hemen kayanın öbür tarafına geçti. Böylece aralarında tuhaf bir köşe kapmaca başladı.

Balık, yarım dönüş hareketi ile kaptanı, büyük ağzı içine almak, yutmak istiyor kaptan da onun ağırlığından istifade ediyordu.

Balık yine birdenbire bu hareketinden vazgeçerek yerini bıraktı ve uzaklaştı. O zaman kaptan demirin üzerine bindi ve demirin hemen çekilmesini işaretle yukarıya bildirdi. Ayni zamanda kendisinin çekilmesini bildirmeyi unutmadı. Demirin üstünde kendisini daha iyi müdafaa edeceğini zannediyordu.

Zaten balık da ortadan kaybolmuş, görünmüyordu. Demir çekiliyor. Kaptan da zincirlere sarlmış olduğu halde beraber çıkıyordu.

Fakat birdenbire "Şeytan balığı" nın kara vücudünü karşısında görüverdi. Kaptan demire daha sıkı bir surette bastı ve müdafaaya hazırlandı. Sol eli demiri tutarak sağ elindeki hançeri de balığa saplıyacaktı.

Artık balığın korkunç gözleri iyice yaklaşmışı kendisine bakıyordu. Hemen hemen kendisinden kırk santimetre uzaktaydı. Kaptan tanrısına sığındı ve bütün kuvvetiyle hançerini sapladı.

Müthiş bir dalga belirdi. Bundan başka denizi siyah bir örtü kapladı. Bu o kadar çoktu ki artık kaptan önünü bile göremiyen bir âmaya dönmüştü.

Yavaş yavaş aklını kaybediyordu. Elleri yapışkan yapışkan oluyor, zinciri bile tutmak kuvveti kesiliyordu.

Yukardakiler de fena bir sıkıntıya düşmüşlerdi. Bir çok defalar işaret verdikleri halde kaptandan bir cevap alamamışlardı. Yalnız ip çekiliyordu. Fakat demirde çok ağır çıkıyordu. Nihayet birdenbire bağırdılar:

— Bu ne?.. Bu nedir?..

Kaptn balığın çıkardığı siyah sudan zin-

— Devamı 11 nci sayfada —

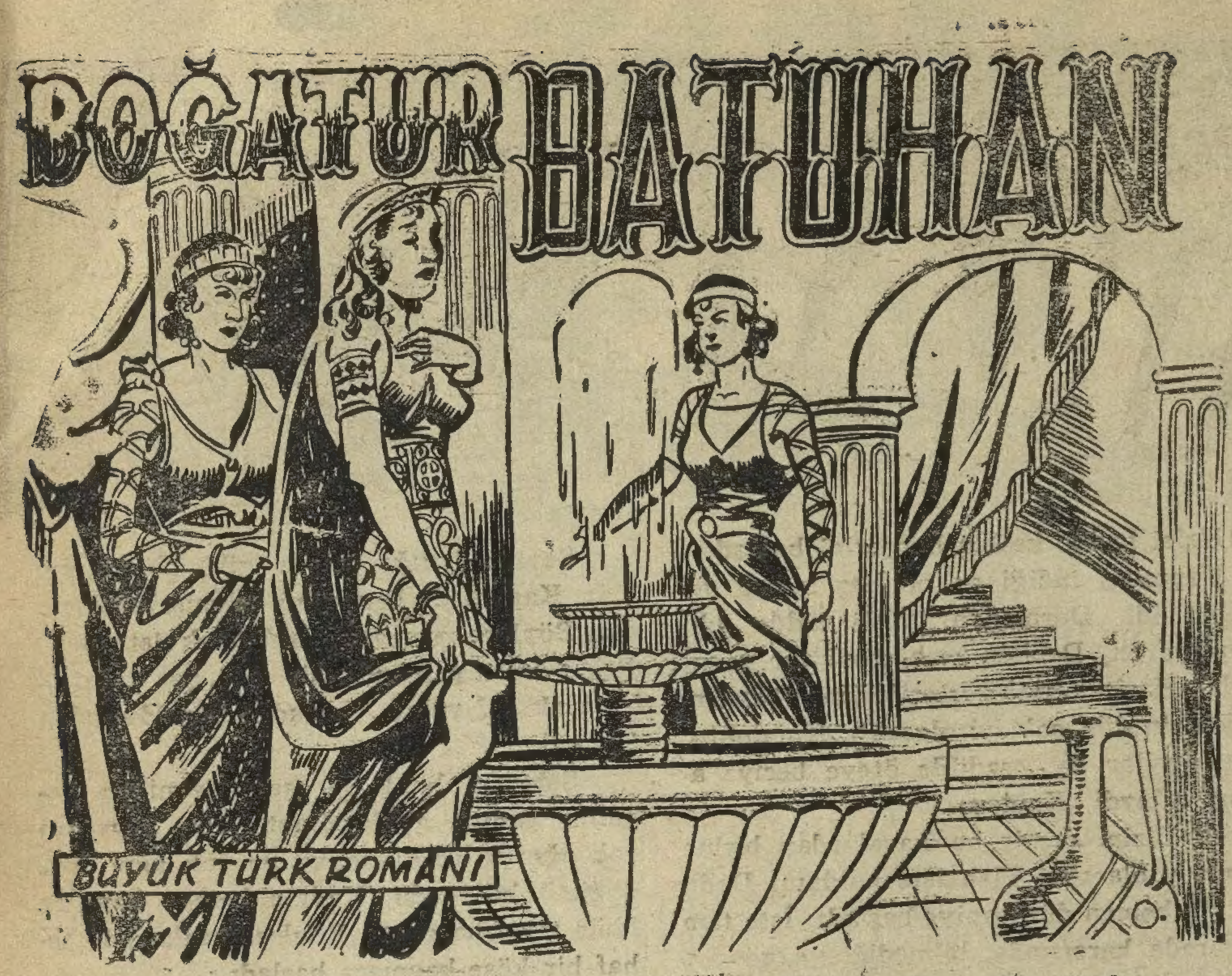

Yazan: Rıza Çavdarlı

İmparatorun kızı, güzel (Evdoksiya) nın gözlerinden kanlar gibi yaşlar akıyordu. Türk Hâkanı Tuman Hanın yeğeni ile elbirliği yapan imparator, Kafkasyanın (Tiflis) şehrinden İstanbula gönderdiği haberde, kızı Evdoksiya'yı Hakanın genç oğlu ile evlendirmek üzere oraya çağırmıştı. İşte Evdoksiya bunun için ağlıyordu!

Sarayın bütün dalkavuk kadınları da (Evdoksiya) ile beraber ağlamıya başlamışlardı:

— Ah güzel prenses, diyorlardı. Babanız imparator, sizi verecek kimse bulamadı da, Çinlilere benziyen Türk Hâkanına mı vermiye kalktı!. Ne yazık, ne yazık!..

Bizans sarayı Türklerin çok ileri, çok güzel insanlar olduklarını bilmiyorlardı. Oysam ki halk onları görmüş, tanımıştı, daha imparator (Jüstinyen) in zamanında, Türk Hâkanı, İstanbula 250 sanatkâr göndermiş, bu sanatkârlar geldikten sonra, Ayasofya yapılabilmişti. Bu ustaların elleriyleğ Bizans medeniyetinin "Şaheser" denilen eski kilisesi bina edilmişti. Halk bu temiz, medenî, güzel insanları hayranlıkla seyretmişti.

Fakat saray bunu bilmiyordu. (Evdoksiya) yı ağlatan saraylı kadınlar da, Türkler hakkında duydukları uydurma masallarla, güzel prensesi üzüyorlardı. Evdoksiya hem ağlıyor, hem de söyleniyordu:

— Babam niye orala gitti? Niye bunlarla anlaştı!..

Zavallı kız bilmiyor; söyleniyor; söyleniyor, ağlıyordu!

Evet, imparator neden onu bir Türk Hakanı ile evlendirmek istiyordu?

***

Muhammet peygamber yeni dinini, müslümanlığı yaymıya başladığı bir zamanda, o vakit Bizans denen İstanbul tahtında, (Herakliyus) adında kuvvetli bir hükümdar oturuyordu.

Bizans imparatoru (Herakliyus) un en müthiş düşmanı İranlılardı. Zaten Rumlarla, Acemler arasında savaş çoktanberidir sürüyordu. Her iki devlet birbirini zayıflatmak için ellerinden geleni yapmaktaydılar.

İranlıların binbir entrikasından artık büsbütün bıkmış olan imparator, bir gün başta patrik olduğu halde, başkentin en büyük adamlarını toplamış, onlarla danışmaya başlamıştı:

— İran işi, diyordu. Artık tamamiyle bitmelidir. Fakat İran o kadar kuvvetli ki.. Dünyanın en güçlü bir hükûmeti olan Türk Tukyu imparatorluğunun ipek kervanlarını bile yakmak cesaretinde bulundu!..

Sarayın ihtiyar, akıllı metrepolidi Dimosteni hemen söze karıştı:

— Büyük imparator, dedi. Türklerle İranlılar arasında binlerce senedenberi süren bir savaş, bir düşmanlık vardır. Bu düşmanlık ile İranlılar, Türk ipek kervanlarını yakmamış olsalardı, Türk Hakanı imparator Jüstinyen'e (Manyah) adındaki elçiyi göndermez, bizden oraya elçi gitmez, Türklerin ne kadar kuvvetli, ne medeni ne büyük insanlar olduklarını bilemezdik. Elbette siz de hatırlarsınız.. O vakit Jüstinyen bu büyük imparatorluğun yardımını kazanabilmek için, İstanbulun ipek monopolünü bunlara vermişti. Oradan gelen sanatkârlar, Ayasofyayı süslediler, onların dâhi mimarlarının elleri orada çalıştı! Siz de onlar gibi yapıp Türk Hâkanı ile anlaşacak olursanız, büyük Türk Hâkanının yardımiyle İranı, tarihin sayfaları arasından silmek işten bile değildir.

(Herakliyus) bu sözleri, gözlerini ihtiyar metrepolide dikmiş olduğu halde dinliyordu. İçini çekerek:

— Bizim de dileğimiz bu, fakat nasıl yapalım? Dedi.

Dimosteni hemen cevap verdi:

— Kolay! Şimdi Hâkana bir heyet göndeririz. Zaten bu heyetin Türklerin başkenti Ektağa kadar gitmesine de lüzüm yok! İşittiğimize göre Hâkan Kafkasyaya, Tiflise gelmiş.. Orada ordugârını kurmuş!...

(Herakliyus) un bütün generalleri de Dimosteninin dediklerini kabul edivermişlerdi.

Hemen imparatorun yazacağı mektubu bir heyet Hâkana götürecek. hediyeleri de Dimosteni, dünyalar titreten Türk hükümdarına kendi eliyle verecekti. İhtiyar Papas vazifesini başaracağından çok emindi.

Bir iki gün sonra. heyet yola çıkarken, imparator da hazır bulunmak üzere, Trabzonda bulunan ordusunun başına gidecekti. Hâkanın vereceği cevabı orada bekliyecek. umduğu neticeyi alırsa, hemen görüşmek üzere Tiflise gidiverecekti!..

İstanbuldan coşkun bir alayla uğurlandılar. Müzikalar, papaslar alayın önünde gidiyorlar. halk etrafta dizilmis, çiçekler atıyor: Herakliyus da bindiği saltanat arabasında. bir tek kızı güzel Evdoksiya ile görüşüyordu.

(Evdoksiya) melekleri kendisine âşık edecek kadar güzeldi. Kar kadar beyaz pembe bir teni vardı. Uzun, narin bir vücuda bu beyazlık çok yakışıyordu. Bir eliyle siyah ipek demetini andıran saçlarının dağınıklığını toplarken. öbür eliyle de. en usta bir ressamn çizdiği resmini koynundan çıkarıp babasına verdi:

— Baba. dedi. ben kızını unutmazsın! Kendini çok tehlikeye atmazsın değil mi? Buna her zaman bak!.. Yetim yavrun gözünden ayrılmazsa sen de hayatını korumanın lâzım olduğunu unutmazsın!..

Kızı kadar güzel anası. ölümiyle zaten Herakliyusun kalbinde sönmez bir ateş yandırmıştı. Şimdi de, birer siyah inciyi andıran kızının yaşarmış gözlerine

Kupon 1

bakan imparator, kalbinin fena halde sızladığını duyuyor, kendisi de ağlamamak için başını çevirmek zorunda kalıyordu.

Saf bir insanın duasına muhtaç bir adam haliyle:

— Dua et kızım, dedi. Hemen büyük Türk Hâkanı bize yardım elini uzatsın! O zaman İran, oynamıya bile değmiyen bir oyuncak haline girecektir.

Evdoskiya gözlerini kapadı, ellerini havaya kaldırdı:

— Ulu tanrım, dedi. Ben yetim kızın duasını kabul et! Türk Hâkanını babamın dostu yap!..

Bu saf dua, belki gökte, aradığı yeri bulmuştu...

Artık gemilere binilmiş, yelkenler açılmış filo, ucu bucağı bulunmıyan denizleri aşmıya hazırlanmıştı.

Evdoksiya, deniz kenarından babasına mendiller sallıyor, göz yaşları arasında, geminin denizde bıraktığı izlere bakıyordu. Filo, Boğazın kıvrımtılı geçitleri arasında kaybolunca, vasisi patrik, imparatorun güzel kızı Evdoksiya olduğu halde halk, Ayasofyanın duvarları arasına yığıldı.

Herkesin ağzından, Allaha yükselen tek bir dua, tek bir rica çıkıyordu:

— Ulu tanrı! Bizans imparatorluğuna acı!.. Yiğit Türk Hâkanını onun imdadına gönder...

Ayasofyada bu dua yapıldığı zaman, Arabistanda da Muhammed, peygamber olduğunu ilân etmek üzere bulunuyordu. Ne garip bir iştir ki; onun da ağzında, İran büyük bir tehlike olarak dolaşıyordu. Hem Bizans, hem Arabistan bu tehlikenin karşısında titriyordu. Titremiyen, ezen, ezmiye her zaman hazır olduğunu gösteren tek bir hükümdar vardı. O da Tuman Hanın yeğeni Türk Hakanı idi.

*
* *

(Herakliyus) Trabzona varalı tamam iki ay olmuştu. Sevgilisini bekliyen bir âşık gibi her gün deniz kenarından ayrılmaz, büyük Türk Hâkanına gönderdiği heyetin gelmesini beklerdi.

Sabırsız beklediği halde, bir türlü görünmiyen gemilerin hasretiyle geriye döndüğü zaman, acı bir ağrı ile kalbinin sızladığını duyar, içini çeker:

— Acaba Hâkan ne dedi?

Sözünü kendi kendisine yüzlerce defa sorar, havalinde yarattığı binbir şekil cevaplarla bunun çözüm yolunu bulamaz, üzülür, kıvranırdı.

Hakkı da vardı. İran çoktan onun geldiğini duymuş, sınırlarına, ordularını yığmıya başlamıştı. Daha bir ay bekliyecek olsa, İran ordusu, demir bir çember gibi üzerine çullanacak, silindir gibi ezecek; geçecekti! Yeniklik onun için ne büyük bir felâket olurdu!

Bu sıkıntılı günler arasında bir sabah kendisine bir müjde verildi:

— Arkası var

BİLMECE ?

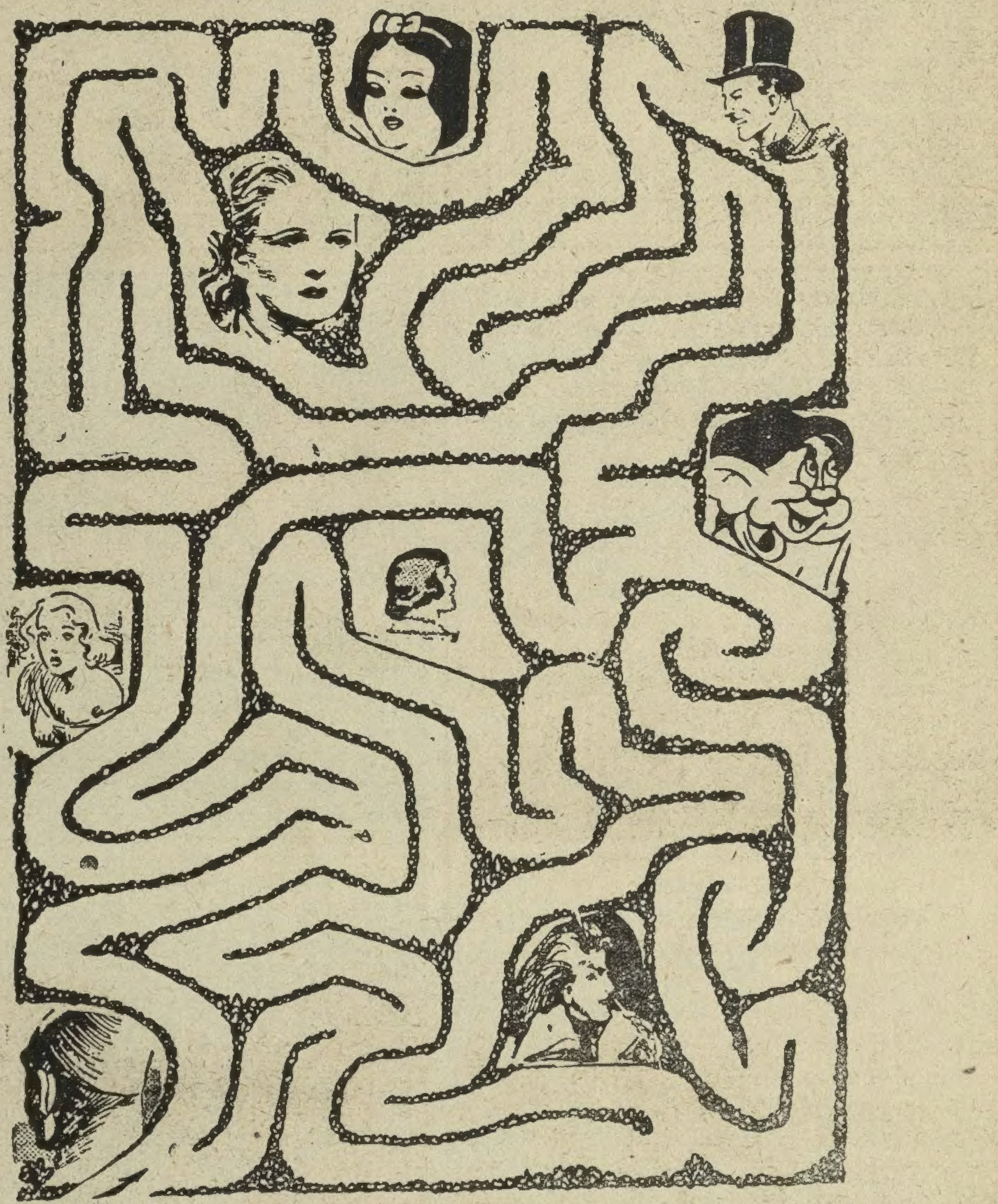

Mandrakenin sadık uşağı Abdullah, Büyücüler Kralından acele yanına gelmesi emrini aldı. Fakat öyle bir yola geldi ki Mandrakenin yanına gitmek için Tarzan'ın, Pamuk Prensesin, Keloğlan'ın, Aslan Prensin, polis hafiyesi Diyana'nın, Okyanus seyahatindeki Sevginin yanından da geçmesi lâzım. Abdullahı Mandrakenin yanına götürecek tek bir yol vardır. Bu altı Afacan kahramanını görüp de tekrar geri dönmiye ve ayni yoldan geçmiye vakti yoktur. Acaba Abdullah hepsine uğrayarak ve geriye dönmeden Mandrake'ye hangi yoldan varabilecektir?

Bu bulmacayı çözdükten sonra resmi kopya ediniz ve kopyayı kuponla birlikte (İstanbul — Posta kutusu 617 — Afacan. Numara: 1 Bilmece memurluğu) adresine bir ay içinde yollayınız.

Birinciye: Bir hokka takımı.

Ikinciye: Eylûl haftasında bir kutu kalem.

Üçüncüye: Tarih ve okuma kitapları (İlk okulda ise daha iki kitap)

50 inciye kadar muhtelif kitap ve başka hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız (Afacan — Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617 — İstanbul).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Ahmet İhsan Matbaası

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Ömer Lûtfi TARHAN

Aslan Prens
ASLAN PENS VE BABASI FRANSADAKİ DÜŞMANLARI TARAFINDAN YAPILAN HÜCUM NETİCESİNDE MEMLEKETLERİNİ BAZI SADIK ADMLARİLE BERABER BIRAKMAK ZORUNDA KALMIŞLARDI BİR GEMİYE BİNEREK İNGİLTEREYE GELDİLER. FAKAT ARALARINA GİRMEK İSTEDİKLERİ İNSANLAR ONLARI EJDERHALARIN BULUNDUĞU BATAKLIKLARA SÜRDÜLER.
O ZAMAN ASLAN PRENS, GÖZÜNÜN ÖNÜNDE SERÜVENLERLE DOLU BİR HAYAT OLDUĞUNU ANLADI.
AKŞAM KÜÇÜK GURUP BÜYÜK BİR ATEŞ YAKIP ETRAFINDA TOPLANDIKLARI ZAMAN, UZAKTA BJAKLIKLAR İÇİNDEN BİR ÇİFT ACAYİP GÖZ ONLARA HAYRETLE BAKIYORDU.
PRENS KENDİ YAŞINDA BİR ÇOCUKLA AHBAP OLDU. İKİ YENİ DOST AYNI ZEVKLE SERÜVENLER İÇİNE ATILMAK ÜZER BİRLEŞTİLER. KAYIK İÇİNDE BÜTÜN BATAKLIĞI DOLAŞMAYA BAŞLADILAR.
ASLAN PRENS PEK ÇABUK ZIPKIN KULLANMASINI ÖĞRENMİŞTİ.
AĞ ATMASINI ÇOK İYİ BECERİYORDE.
OKİLE HAVADA UÇAN KUŞLARI, ÖRDEKLERİ VURUYORDU.
PEK ÇABUK BU SÜRGÜN GURUBUNUN EN NAMDAR AVCISI OLDU. ONLARI BALIK VE KARA AVLARİLE BESLEMEĞE BAŞLADI.
BİRENBİRE BİRE BİR EJDER GÖRÜNDÜ. PRENS OKLARINI YAĞDIRIYORDU.
FAKAT BU MÜTHİŞ EJDERHA, OKLARA EHEMMİYET VERMİYERER ONLARIN TAKİBİNE KOYULDU. VAR KUVVETLE BİR AĞACA DOĞRU KAÇTILAR.
AĞACA ÇIKARAK DÜŞMANLARINDAN KURTULDULAR. FAKAT EJDERHA BÜTÜN GECE ONLARI BEKLEDİ.
AĞACIN ÜSTÜDE PRENS, BATAKLIKLARIN DERİNLİĞİNDEN YANAN BİR ATEŞ GÖRDÜ.
ARKASI VAR